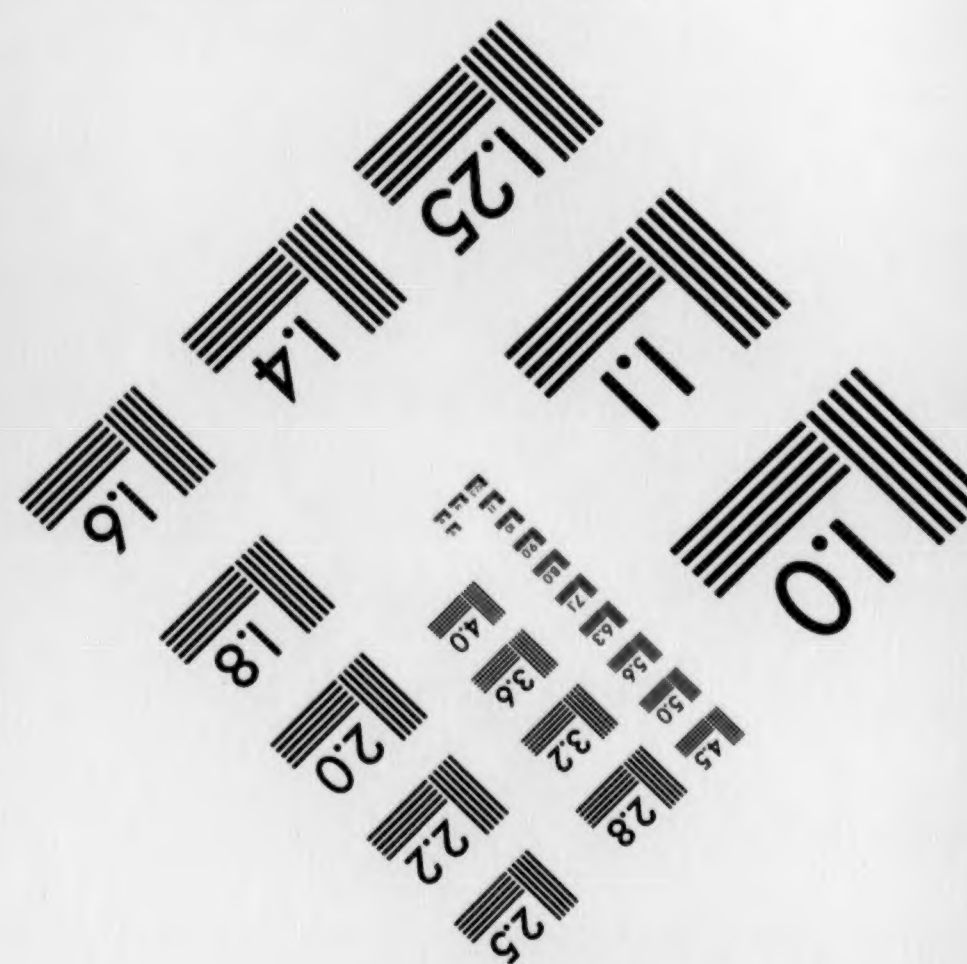
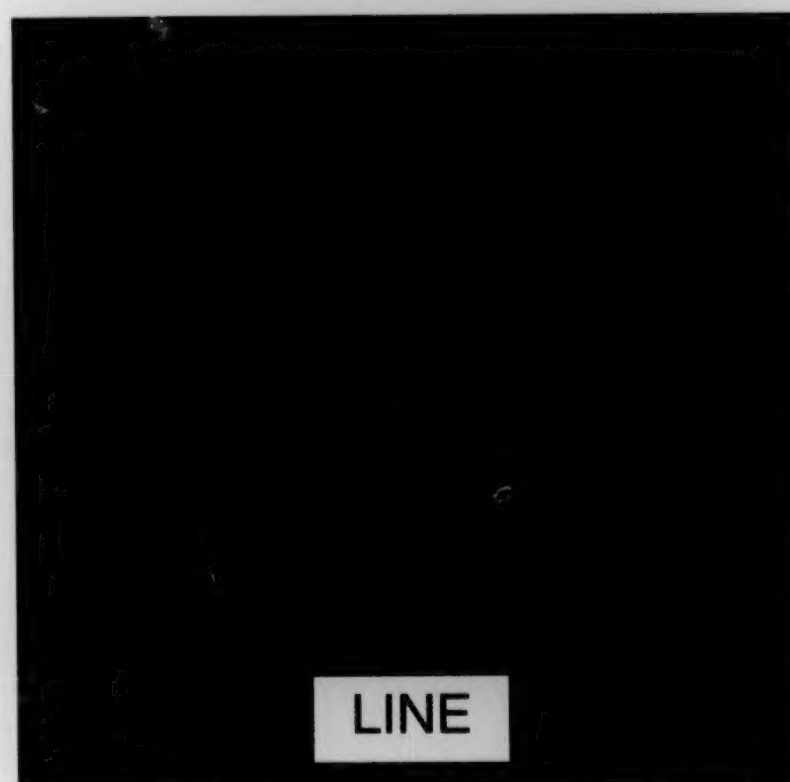
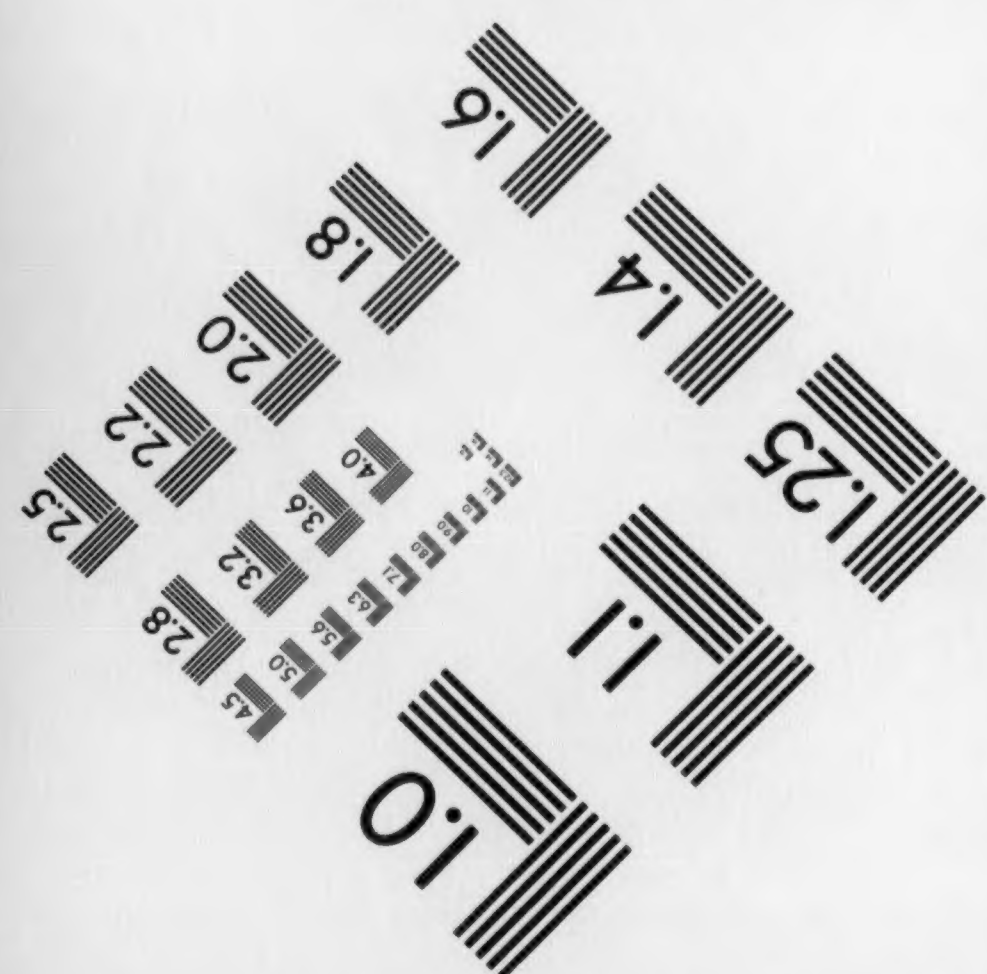
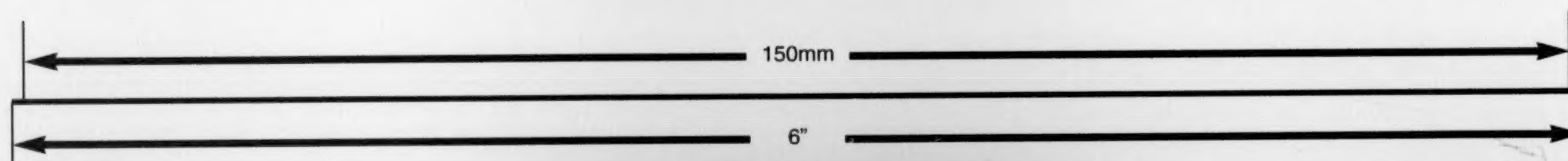
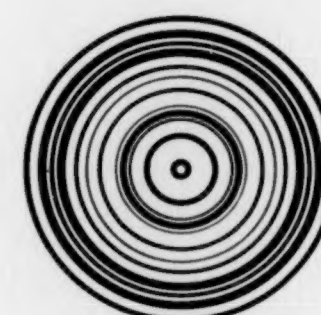
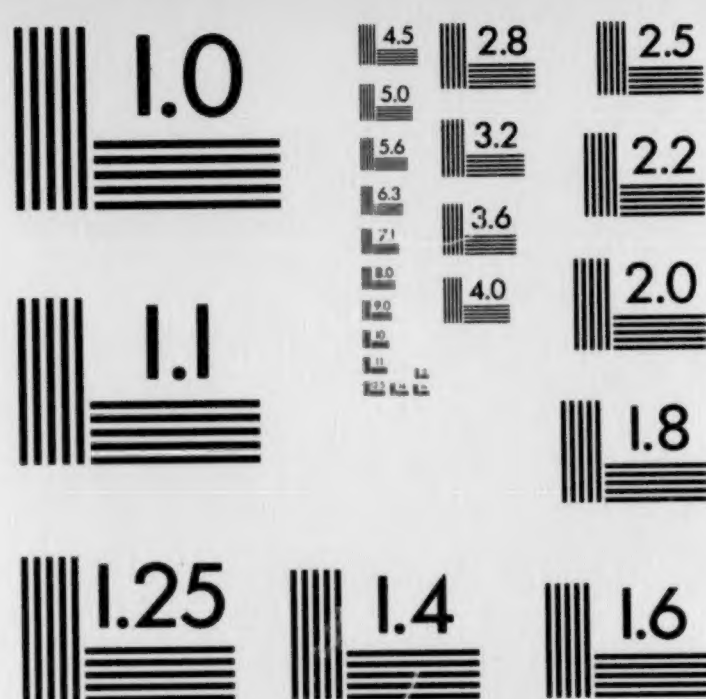
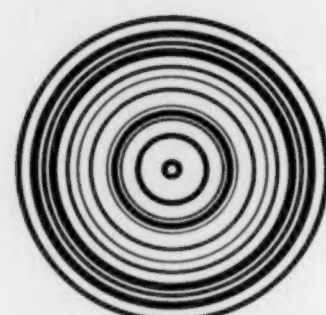
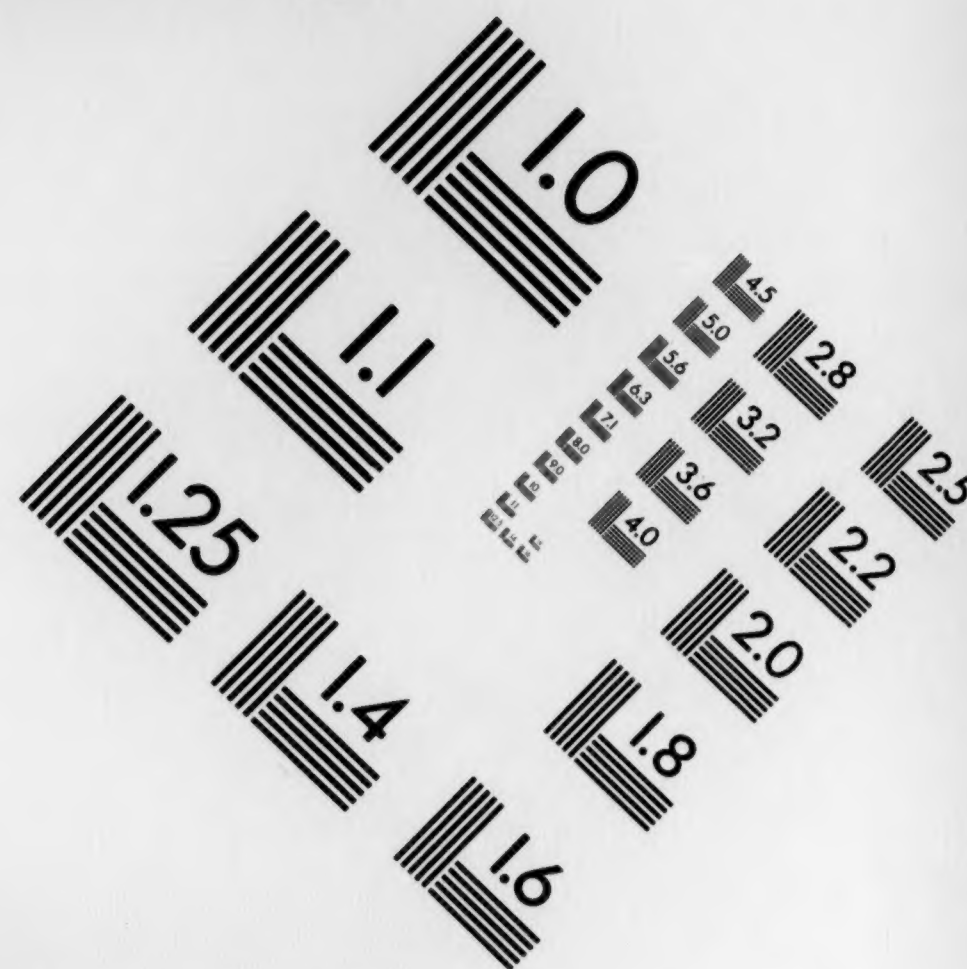
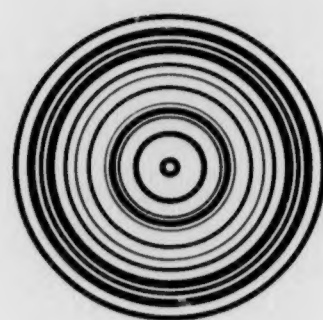
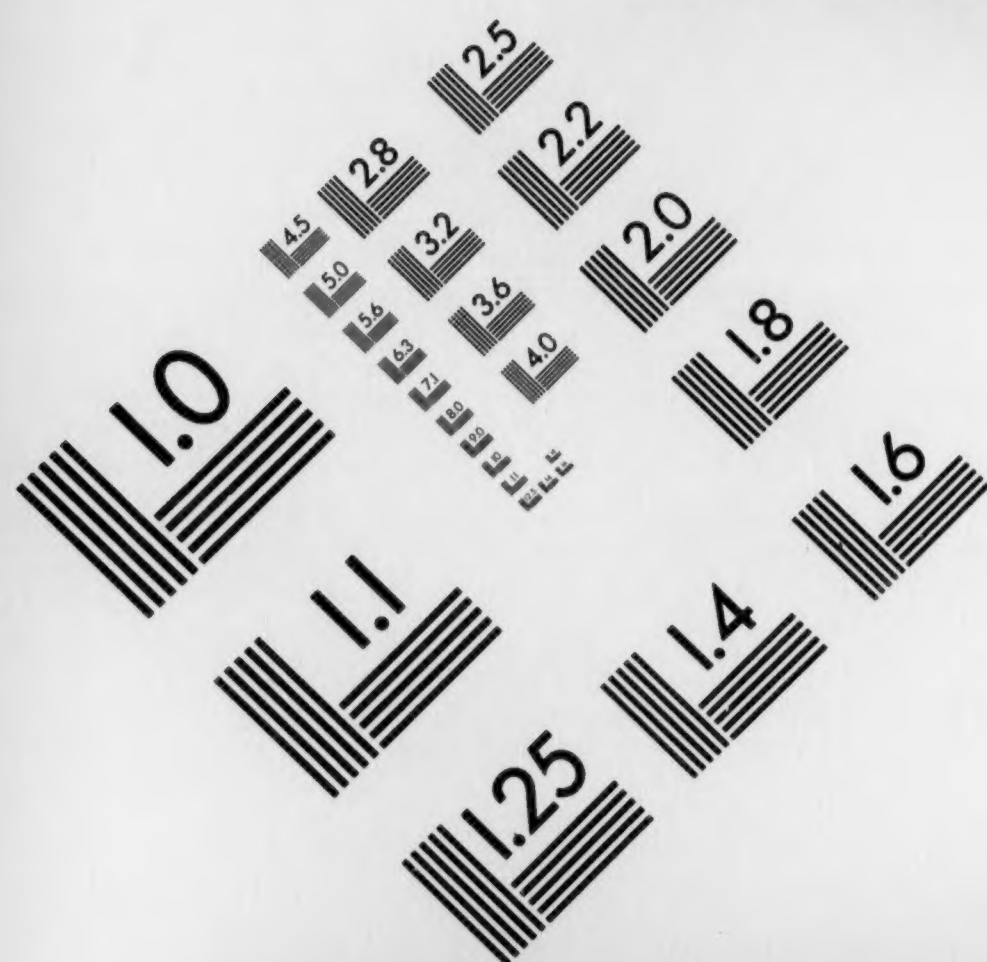

START

CONTROL TEST TARGET for Kodak Quality Monitoring

Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg Hh Ii Jj Kk Ll Mm Nn Oo Pp Qq Rr Ss Tt Uu Vv Ww Xx Yy Zz

Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg Hh Ii Jj Kk Ll Mm Nn Oo Pp Qq Rr Ss Tt Uu Vv Ww

Note: This target is intended for routine quality control checking and uniformity.

It is not to be used for certification of meeting any ANSI or ISO Standards for image quality requirements.

Note: To record background density, use a blank sheet of white paper.

Document Imaging
EASTMAN KODAK COMPANY
Rochester, New York 14650
1-800-232-8811

DOCUMENT
IMAGING

Microfilmed 2004
By the
Center for Jewish History

For
YIVO Institute
For Jewish Research

NEW YORK, NY

Reproduction may not be made
without permission.

YIDDISH DRAMA

PRESERVATION

PROJECT

YIVO
LIBRARY

REEL

Y-2004-1892.16

**Tshemerinski, Hayyim
Eliezer.**

Kohen ve-navi.

Katerinoslav, 1920.

BIBLIOGRAPHIC RECORD TARGET
YIVO INSTITUTE FOR JEWISH RESEARCH

Master negative Storage Number Y-2004- 1892.16

Tshemerinski, Hayyim Eliezer, 1862-1917.
Kohen ve-navi / R. Mordkhele (Hayim Tshereminski).
Katerinoslav : Visnshaft, 1920.
52 p. ; 24 p.

1. Yiddish drama.—lcsh
- I. Ukraine-Dnepropetrovsk

ID : NXYH01-B19029   CC: 9114   DCF: [HBR]
CALL #: /10817

Reduction ratio X 10.0

2/1081

ר' מרדכי'לע
(חיים טשעמעריןסקי).

75¢

פהן ונביא

הוצאת ידיעות פובליקאציעס
אין פרעסע ארצות

קאטערינאטא אונזר
פאכאג, וויסנשאפט

פארלאג "וויסנשאפט"
קאטערינאטא.
1920.

ר' מרדכי'לע
(חיים טשערנינסקי)

פהן ונביא

הנהגת דפוס ירושלים
בית דפוס ארמון

פארלאג, וויסנשאפט-
קאטערינאסלאוו.
1926.

Printed in Poland

דער פארשטארבענער אויטאר האט לכתחלה
געשריבן „כהן ונביא“ אלס ליברעטא פאר א אידי-
שע אפערע. ער האט דאס ווערק פארגעלייענט אין
פילע ערטער, אזוי אז אין א געוויסער מאס איז זיין
אינהאלט שוין פון פריהער באקאנט פאר א טייל
פונם יידישן פובליקום.

צום באדויערן איז פון דעם ווערק קיין ארי-
גינאל, געשריבן מיט דער האנט פונם אויטאר גופא,
ניט געבליבן. עס זיינען דא נאר א פאר קאפיעס,
געמאכט פון זייטיגע פערזאנען. נאר ווי באלד די
קאפיעס שיידן זיך כמעט ניט אונטער איינע פון דער
אנדערער, רעכנט דער פארלאג, אז די פארם, וואס
ווערט דא געגעבן, איז די אמת'ע פארם, ווי זי איז
באארבעט פונם אויטאר.

אלנמאלס האט דער פארלאג געטאן אלץ,
וואס ער האט געקאנט, כדי אויפצושטעלן דעם ריכ-
טיגן סעקסט און צו באזייטיגן די גרייזן, וואס די
איבערשרייבער האבן אין די קאפיעס אריינגעטראגן.

פארלאג.

אין יאר 1915
ה'תרע"ה
פארלאג
פארלאג

קאסערין אלאוו, דרוקעריי „קולטור“, וואסקרעסענסקע 15.

שלה בגדלותה.

חג האסיף.

שהחינו אויף גערעטעניש.

גאָט-געבענשט איז אונזער באָדן,
און די הימלען שפע פליסן,
בין די העלזער זיך צו באָדן
נאָר אין מילך און האָניג זיסן.
וואויל געראָטן
תבואה היי-יאָר,
אָנגעשאַטן
פולע שייער;
רוישט אין קעלטער
וויין איצט נייער,
גאָר די וועלט ער
רופט צום פייער.

ליד פון וויין-טרעטער.

מיר קומען, מיר פייערן
דעם יום-טוב דעם טייערן
מיט פרעהליכן מוט,
און טאנצן פארהיצט,
באָשפריינקלט, באָשפרייצט
מיט וויינטרויבן-בלוט.
קלעטער, טרעטער!
טאנץ פאָרגאָפט,
אויף די ברעטער
דריק מיט קראַפט;
דורך די בלעטער
רינט דער זאָפט,
בוימאייל פעטער,
וויין גאָר נעטער,
לייט און געטער
פרייד פאָרשאַפט.

פאַר אַדיע

פון צוויי שפּורים: אלדד ומידד.

וואָס איך טרעט מער וויין אין קעלטער.
ווער איך יינגער, נאָר נישט עלטער,
פעטער, דיקער,
נאָר נישט שפּורו
און דער עיקר—
איך טאַנץ נעט
אויף איין ברעט,
נישט אַ קער
הין און הער...
פלינק דער טרעט,
ווי אַ בער.

כ א ר

הידד, היידד,
אלדד, מידדו
וואָס קען בעסער,
שענער זיין,
פולע פעסער
אַלטן וויין
קויקלען זיך
אין טאַנץ אַריין.

א ל ד ד

מאַכט קיין שפּאַס—
לעצער די פאַס...
ווערט צעלעכצט!
און אלדד קרעכצט.
פילט אָן אויף ס'ניי,
איך בין פאַרביי.

פאַלקס-ליד.

קומט דער ליבער זומער—
נעמט קיין שלאָף, קיין שלומער.
גאַנצע טעג פאַרבראַכט
שווער אין אַרבעט מידער;
דורכגעוואַכט די נאַכט
און געזונגען לידער.
קומט די צייט פון קלויבן
בחורים מיט טרויבן;
רויטע וויינשל רייסן מיר,

גרינע לאָזן מיר שטעהן;
שענע בחורים נעמען מיר,
מיאוסע לאָזן מיר געהן.

ברוגז-טאַנץ.

א ל ד ד

יונגען בראווע,
שענע מוידן!
אן אַ חוה—
קיין גן עדן!
נעמט זיך פארן.
געהט צום טאַנץ.
ביידע שארן
אין איין קראַנץ.

שולמית

פאַלגט מיך בעסער, מיידלאַך,
מיידט אויס די בחורים;
פאַר זיך טאַנצט אין דריידלאַך,
טראגט זיך שנעל אין שטורם.

מ י ד ד

פאַר זיך, יונגען,
איצט געשפרונגען
העלדיש רעכט;
און געוויזן
גבורות עכט;
שטרעבט ווי ריון,
שווערד און שפּיזן
אין געפעכט.

א ל ד ד

ווייבס געשלעכט
איז גאָר נישט שלעכט!
זעהט, ווי ס'פלעכט
אונז קרענץ פון בלעטער;
זיג-געשאַנק
פאַר די טרעטער;
אונזער דאַנק
קומט שוין שפעטער.
וואָס איז אונזער דאַנק?
אַ קוש מיט אַ קלאַנג!
אַ פיינער געדאַנק
מע וואָרט דערויף לאַנג...

פאַראַדיע.

אלדד וואָס איז אונזער דאנק?
מידד אַ פאַטש מיט אַ קלאַנג!
אלדד אַ ווילדער געדאַנק!
מידד ביסט ווערט שוין פון לאַנג!

השבעתי אתכם.

שולמית באַשווער איך אייך מיט אינדן.
מיט הערשן-קיה פון פעלדן
באַגעגנט איר מיין ליבן.
וואָס איר אים זאָגן זעלט?
אַי, זאָגט אים, מיין באַשערטן,
וואָס מאַטערט מיך און קוועלט,
אַז איך בין קראַנק פון ליבע,
און ער, נאָר ער מיר פעלט.

חבר'טעס באַשווערט אונז אזוי, שוועסטער,
פון אלע פרויען שענער;
איז דיינער דען דער בעסטער
פון אלע אַנדערע מענער?

דודי צח ואָדום.

שולמית ווי שטעל איך אים אייך פאַר,
מיין האַרציגן, מיין ליבן?
ווי רויט ער איז און קלאַר,
פון טויזנטער געקליבן.
ניטאָ זיין גלייכן גאָר:
אַ בחור, ווי אַ צעדער,
געקרוינטע לאַקן האָר,
ווי ראָבן—שוואַרצע פעדער,
און אויגן האָט ער—נאָר
אַ גלוסט אין זיי צו קוקן,
ווי טייבעלאַך אַ פאַר
אין בעקנס מילך זיך טוקן;
באַפלאַנצטע בלומען-בייטן,
האָט ער באַקן צוויי,
און ליפּן—רויזן-קווייטן,
טריפט מיראָ-אייל פון זיי.

דער קערפער, ווי געשניצט
פון מירמלשטיין און גאָלד,
ער שיינט און בלאַנקט און בליצט,
אינגאַנצן מילד און האַלד!
אַט דאָס איז ער, מיין ליבער,
מיין האַרציגער, מיין שענער,
איך ברען פאַר אים אין פיבער,
ער איינער, ווייטער קיינער!

הירטן לידער.

שהחינו אויף וואל.

גאָט-געבענשט איז אונזער באַדן,
גריין באַוואַקסן באַרג און טאָל,
פריש אין הימלס טוי געבאָדן,
גראַז פאַר הערטן-פּיך אָן צאָל.
שאָף און לעמער
טאַנצן הייטער,
פולע עמער
מילך אין אייטער.
פלעכט זשע, הירטן,
אויס געשייטער
קרענץ פון מירטן,
בלומען-קרייטער!
טרייבט די שאָף צום באַך צום קלאָרן,
באָדט זיי אויס אין ריין קרישטאָל
און מיט מול אָנגעשאָרן
זילבער-ווייסע בינטלאַך וואָל!

ברוך הבא.

כ א ר זייט ווילקאמען
אין גאָטס נאָמען,
ער גיט ברכה
און הצלחה.
דינט זשע טריי אים,
טרינקט לחיים—
הויבט די בעכער
העכער, העכער!
לחיים! לחיים! לחיים!

מ י ד ד

ליבע געסט,
טרינקט און עסט,
זייט קיין פעפער!
צאלט פאר קעסט—
ליד פון שעפער,
ס'שענסט און בעסט,
מיט זאלץ און פעפער...

סערענאדע: הנך יפה רעיתי.

ווי שען דו ביסט, מיין ווייבעלע!
האסט אויגן פון א טייבעלע,
וואָס שטראַלן דורך דיין הייבעלע!
אין פערעלאך, אין וויקעלאך,
ווי הערעלאך פון ציקעלאך,
אויף גלעד-באָרג צעשאַטענע.
און ציינדעלאך אין מיילכעלע,
ווי שעפּעלאך אַ ציילכעלע,
ווי לעמעלאך געראַטענע,
געוואַשענע, געשאַרענע,
אין צוויילינג-פאר געבאַרענע,
קיין איינס ניט קיין פאַרלאָרענע;
און ליפעלאך, ווי פורפור-רויט,
און ריידעלאך, ווי זיס פאַרטרויט...
אַ שטערן, ווי אַ מילגרוים-שטיק
פון שליער-נעץ העל דורכזיכטיג;
צוויי בריסטעלאך—צוויי אינדעלאך,
אַ צוויילינג הערשן-קינדעלאך,
וואָס פלאַטערן און ציטערן,
אין רויזן-פעלד זיך פיטערן...

אתי מלבנון כלה.

שען ביסטו אומעטום,
האָסט גאָר ניט קיין מום.
כלה, קוק זיך אום,
פון לבנון קום!
כלה, קוק זיך אום
פון באָרג-חרמון-שפיץ,
שטראַל דורך ווי אַ בליץ
פון אמנה, שנירו
לוג פון דאָרט מיט מיר

פונם לייבן-רייז,
פונם לעמפערט-וויז;
כלה, קום מיט מיר!
כלה, קום מיט מיר!

פאַראַדיע.

מ י ד ד

ווי שען דו ביסט, מיין קעצעלע!
אַ פנימ'ל—אַ פלעצעלע,
אַ נאָז—אַ טורם-הויך!
ביסט שען, ווי שיק און זעקעלאך,
אויף פיסעלאך, ווי פלעקעלאך;
אַ הויפן ווייז—דער בויך!
און אויגעלאך, ווי שטרעמעלאך,
ווי ריטעלאך—די ברעמעלאך,
ווי פאַרמעט געל די הויט!
אַ האַלז, אַ קאַרק—אַ טורם שטאַרק,
אַ קאָפּ—אַ פעלז פון פרמל-באָרג
און צעפּ, ווי פורפור-רויט!
קום זשע, האַנט באַ האַנט
מיט מיר זאלבאַמאַנד.
אין שוואַרץ-יאָרן-לאַנד,
צום עזאזל-ראַנד,
וואו דער פראַש מאַכט קוואַק!
וואו דער ראב מאַכט קראַק!
שלאָג זיך קאָפּ אן וואַנט!
שלאָג זיך קאָפּ אן וואַנט!

שפיל אין באהעלטעניש.

קול דודי.

הער איך מיט אַמאָל
מיין געליבטנס קול.
ווי ער זינגט און שפרינגט
איבער באָרג און טאָל,
ווי אַ הירש געשווינגט;
פלינק, ווי אַ יונג אינד,
שטעהט ער שוין ביים ראַנד
פון מיין מויער-וואַנט,
דורך די פענסטער קוקט ער,
דורך די גראטעס לוגט ער.

אחזו לנו שועלים.
(מיידלאך טייטלען אויף די בחורים,
וואָס פֿרובן זיך אונטער'נב'נען.)

פאנגט די פיקס,
די יונגע פיקס,
וואָס מאַכן שנעל
פון וויינבערג תל,
ווען ס'פֿריש געוויקס
צעבליהט זיך העל.

קלייבן פלות.

פון אלע שטעט
און דערפער פילע
אהער קומט, זעהט
די טעכטער שלה:
זיי בליהען נעט,
ווי רויז און ליליע,
און גליקליך וועט
דער בחור זיין,
וואָס פלאַנצט זיי איין
אין זיין פאמיליע.

ז ק נ י ם

גן נעול, מעין חתום.

שלה'ס טעכטער מיר זיינען קיין בלומען,
וואָס הפקר אין פעלד,
אבי-ווער זאָל קומען
און רייסן אונז זעלט!
דער קוואַל איז פאָרזיגלט,
און גאָרטן פאָרריגלט,
באַצוימט און געשלאַסן,
און שומרים געשטעלט,
געהיט פאָרן חתן,
דעם העלד, וואָס געפעלט...

אני חומה.

מוידן, ווי מויערן,
בריסטן, ווי טורם,
שליסן די טויערן
פאַר אונז, בחורים!

ב ח ו ר י ם

קומט לאַמיר לוייערן,
האַט קיין יסורים,
לאַנג וועט ניט דויערן,
פאלן די מויערן
פאַר אונז אין שטורם!

ש ב ט י ם.

נפתלי—א יונג,
גיך און געשווינט,
אַ טאַנק און אַ שפרונג,
פלינק, ווי אַ ווינט,
און גרינג אויף דער צונג,
לייכט, ווי אַ ווינט...

כ אָ ר

איז גאָר ניט פֿדאי,
אַ ווינט וועהט פאַרביי
און לאָזט ניט קיין שפור...
אַ מאַן דאַרף זיין טריי
און היינגען ווי בליי
ביים ווייב אויפן שטור!

י ש ש כ ר

יששכר—אַ בחור,
אַן אייזל-געביין
און שווער שלעפט דעם יאך ער
פאַר צוועלפן אליין...
באַאַרבעט דאָס לאַנד
מיט פלייס אומגעהייער
און צאָלט נאָכאַנאָנד
נאָר צינשן און שטייער.

כ אָ ר

אַן אייזל-געביין
און צו-איינגעשפאַרט,
און טרוקן, און הארט,
און שווער ווי אַ שטיין...
אַ מאַן דאַרף זיין צאָרט
און שען, מלא חן...
אומזיסט איז דיין וואָרט
איך נעם דיך ניט, ניין...

ד ן

דן—אַ שלאַנג אין וועג,
אַ נאָטער אויפן שטעג,
גרייט דעם גיפט אין מויל,
קריכט ער שטיל און שטום,

בייסט דעם פערד אין וויל,
פאלט דער רייטער אום,
מוטיג, שטאלץ און אָפן
פעסט אין האַנט די וואָפן.

כ אָ ר וואָל דער מאַן דאָך שטרייטן,
מעג די שוואַכע פרוי
ליסטיג זיין און שלוי—
ראַליעס ניט פאַרבייטן.

י ה ו ד ה יהודה—א לייב,
וואָס בויגט ניט דעם רוקן!
א כבוד דעם רויב,
ער וואָל אים פאַרצוקן.

כ אָ ר פאלט אַלע אין שטויב
פאַר אים זיך צו בוקן.

ב נ י מ ין איך פון אַלע יינגער
וועל אים איצט אָפּווענדן
דינער מיין מינדסט פינגער
פון זיין פאָטערס לענדן
רעכטע האנט פאַרצויגן,
שיס איך מיט דער לינקער,
טרעט מיין פייזל און בויגן.
טרעף אין ציל נאָך פלינקער...
כ אָ ר אַלע העלדן איינער אין איינעם,
ניט צו וויסן וועמן נעמען;
איידער איינעם, גלייכער קיינעם,
אום דעם חבר ניט פאַרשעמען.

„ו ח ט פ ת ם“.

מ י ד ד ...ווייבערשער חן!
זאָגט זי דיר: „ניין!“
און וויל אַליין
אפשר נאָך מיין...
זיי זשע אַ העלד,
שאלות ניט פרעג,
נעם וואָס געפעלט,
כאַפּ אין געיעגו

כ אָ ר אין געיעג, אין געיעגו אין געיעגו
ווי דער מנהג פון אוראלטע טעגו

ז ק נ י ם ווער עס געהט אין גאָטספאָרכטיגן וועג,
ווער שונאים נעמט איין אין געשלעג,
דער כאַפּט שלה״ס טעכטער, דער מעגו!

אלע שבטים אלע שבטים
אין איין אָטעם
יאָגט זיך!
טראַגט זיך!
שלאַגט זיך!
שנעל מיט פיס און הענט
קלעטערט אויף די ווענט!

אלקנה מיט זיינע פרויען.

א ל ק נ ה ווידער יענע זיסע קלאַנגען
פון די היימליך-ליבע ערטער,
וואו אַליין אַמאָל געגאַנגען
בחור-ווייז נאָך מיין באַשערטער.

ח נ ה און דיין חנה׳ן אויך געפאַנגען
דאָ מיט זיסע, ליבע ווערטער...

א ל ק נ ה און ווי וואויל געראַטן
איז די רויז פון שרון
אין מיין פליגל-שאטן
אויפגעבליהט געוואָרן!

ח נ ה ווען דער איינציגער חסרון,
זאל ניט שטעהן אין וועג אַ שטן...
יענע—אין מיין וועג אַ דאָרן—
וואָל פון מיר אַזוי ניט שפּאַטן!..

א ל ק נ ה ביסט מיט בליהאַכץ נאָר באַשאַטן,
און קיין פרוכט ווערט ניט געבאָרן!..

א ל ד ד ביכער, ביכער! גיט אַ זיפּ!
פאר דער קוואַקע מיט די הינדעלאַך,
אט קומט פנינה מיט די קינדעלאַך,
רופט די עופ׳עלאַך: ציפּ! ציפּ!

פ נ י נ ה גוגו מגוגו יכין! מעכה!
חור! צור! עושו! עושו! קיש!

צו דער חופה.

יפהסיות (לויפנדיג) אוי, אומזיסט געלאָפן,
שאַרף דעם שונ'ס וואפן—
גלייך אין הארץ געטראפן!

איטליכער כאַפט די זייניגע.

ז י בראַווער קריגער,
נעם דיין רויב!

ע ר וואויל דעם זיגער!
ליבע טויב!

כ א ר אַז וואויל איז אייך ביידן,
אַ פאַרל באַשערט,
זיך אייביג ניט שיידן,
איינאַנדער געהערט.
אין ווארן גן עדן
געלעבט אומגעשטערט.
אין נחת, אין פריידן
געפרוכפערט, געמערט.

ע ר שוועסטער-בלה,
דאָ פאַר אַלע
וועל איך דיך איצט האַלזן, קושן,
מיין ביסטו מיט חופה-קדושין.

ז י ברודער-חתן,
ס'איז באַשלאָסן,
וועל איך דיך איצט האַלזן, קושן,
מיין ביסטו מיט חופה-קדושין.

ז ק נ י ם ברוכים הבאים!
געסט פון אפרים,
גאָטס אַ מתנה!
קום-צו, אלקנה,
מיט דיינע פרויען,
בענש אונז די פאָרן,
זיי זאָלן בויען
אויף לאַנגע יאָרן
הייזער גאָר וואויל
אין פאָלק ישראל.

א ל ק נ ה זייט געבענשט מן השמים,
ווי מנשה און אפרים.

ח נ ה שטיל און פרידליך, ליבע שוועסטער,
ווי די טויבן אין די געסטער,
לעבט מיט איי'רע טרייע מאַנען
פאַרנווייז, נאָר אַן אַ דריטער,
נעמט אַ ביישפיל פון מיר, חנה'ן,
אַ געפלאָגטער, אַ געניטער.

פ נ י נ ה חן וועט די ביים מאַן געפינען,
ווער ס'וועט קינדער אים געווינען;
מעג די צרה ניט פאַרגינען,
ליגט עס מיר גאָר קנאפ אין זינען,
מיט די קינדער רק פאַרטראָגן;
גוג'ן-זויגן, מג'ן-צוואַנגן,
עוצ'ן-פוצן, מש'ן-וואַשן, קיש'ן-ווישן
חור'ן, צור'ן, עוש'ן-בלעטן, האַלזן, קושן.

ז ק נ י ם איצט פאַרווכט
אונזער וויין
און מיט פרוכט
בייסט-צו פיין.

א ל ק נ ה ליבע לייט,
געזונט מיר זייט,
איך האָב קיין צייט,
איך געה באַלד אַט
פון שטאַט צו שטאַט,
דאָרף איין, דאָרף אויס,
און רוף צו גאָט,
זיין הייליג הויז.
ליבע מענשן,
קומט אויך אַלע,
גאָט זאָל בענשן
חתן בלה.

א ל ע יא, מיר אַלע
געהען באַלד,
חתן בלה,
יונג און אַלט.

פון פאָטער אברהם'ן,
פאראייניגט מיט קראפט
פון גוט-ברודערשאפט
אין שלום און פרידן,
נון לעבט, ליבע יידן...
געבענשט איז גאָטס נאָמען.
אָמן, אָמן, אָמן!

ד י צ ר ו ת.

ח נ ה א הייליגער פאָטער, געטרייער
מיר האָבן פארשפּעטיגט צום פייער,
צוגלייך מיט גאָטספארכטיגע לייט,
געקומען נאָר וואָס פון דער ווייט...

ע ל י גאָטס טויערן אָפן
פאר אַלע, וואָס גלויבן און האפן,
צו יעטוידער צייט.

ח נ ה א איך גלויב און האָפן
און וויין אָן סוף
דורך טעג און נעכט
אן טרייסט, אן שלאָף...
ביסט, גאָט, גערעכט,
נאָר שטריינג דיין שטראָף
פאר מיינע זינד;
מיין פיין און לייד
זעה צו אַצינד.

ע ל י ווער ביסטו, מיין קינד?

ח נ ה א חנה, דיין מויד,
די פרוי פון אלקנה דיין קנעכט,
א וויסטע עקרה!

פ נ י נ ה און איך בין איר צרה:
אלקנה'ס פרוי אויך;
געבענשט איז מיין בויך,
געווינן אַלע יאָר אים,
האלט באלד שוין ביים טוך.
אכט קינדערלאך זכרים,
צוויי טעכטער אַחוץ,
גוג ומגוג, יכין, מעכה! (א. ז. ו. א. ז. ו.)

שיר המעלות.

אין גאנצן לאַנד,
פון ראנד ביז ראנד,
ציהט נאכאנאנד
א שורה לאַנג;
עס וואלט און שאלט
פון יונג און אַלט,
און הילכט און קנאלט
מיט זאנג און קלאנג.
מיין פאָלק, קום, לויף
אַהין, אַרויף,
אין גאָטעס הויף
מיט פרייד-געזאָנג!
און בריינג געשאַנק,
לויט שטאנד און ראנג,
און אָפּפער-דאָנק
מיט לויב-געזאָנג.
געלויבט איז גאָט,
דער גוט און טריי,
דען זיין גענאָד
שטעהט אייביג ביי
פאר וואָר, פאר וואָר
פון דור צו דור,
פאר וואָר, פאר וואָר,
צו לאַנגע יאָר.

ברכת כהנים.

עלי הכהן דער אלמעכטיגער גאָט,
וואָס מיט זיין גענאָד
געלאָזט רוהען האָט
זיין הייליגן נאָמען
אויף שלה, דער הייליגער שטאָט,
זאָל רוהען צוגלייך
מיט זיין גייסט אויך אויף אייך.
איר, הייליגער זאָמען,

שלמים.

אל קנה אלקנה, דיין קנעכט,
בריינגט אפפער צום שעכט.
על י איך ווייס, מיין קינד, דיין פרומען גייסט,
ווי דו פאר גאט זיך פלייסט—
מיט רייכער גאב, פון ברייטער האנט.
איך ווייס, מיין קינד, דו טוט נאך מער,
דו געהסט ארום אין גאנצן לאנד,
פון שטאט צו שטאט,
דארף איין, דארף אויס,
און רופסט צו גאט,
זיין הייליג הויז,
דערמיט דו שפייזט
זיין טיש מיט עהר.
ווייל, ווער ס'באווייזט
ס'געזיכט אהער
פאר גאט דעם הער,
דער קומט נישט לעער.

אל קנה וואס האט עס פאר א ווערט?
ווי צאלט מען אים דען אפ?
האט ער דאך אונז באשערט
דאס גאנצע גוטס און האב—
נון ווערט אים אומגעקערט
א טייל נאך פון זיין גאב.

על י ביסט גוט און פרום און עכט.
נון געה און מאך צו רעכט
דיין פרידליך אפפער-שעכט.

אל קנה דעם קרבן געבראכט
שוין צום ריח נחוח,
געשפריינקלט די דמים
צום גרונט פון מזבח.
איצט וועלן מיר עסן די שלמים.

על י אייער חוב צו גאט גע'סלוק'ט,
און דער קרבן וואויל באויליגט;
בענש איך אייך מיט פולן מויל—
עסט און טרינקט און טוט אייך וואויל.

אל קנה איצט געה איך צו רעכטס
און בריינג דאס געקעכטס.

וכעסמה צרתה.

פניח און איך דא לינק
מאך בריה'ש פלינק
און שנעל געשייט
און ברייט א טיש
מיט מצות פריש
מיט ביטער קרייט...

חנה מיט ביטער קרייט,
וואס דאס באטייט,
ווייס איך דעם פשט—
מיט ביטער קרייט
פון גאט און לייט
איז חנה זאט!

פניח ביי מיר די ארבעט ברענט,
און יענע שטעהט פארלייגט די הענט,
קיין ריר נישט מיט איין פינגער!
ביים מאן באליבט, ווייל יינגער,
און המיד ביי דער זייט,
ווייל קיינמאל אויף דער צייט,
נישט קראנק, נישט מאט
און פילט זיך גלאט.

על עסקי לבה.

חנה האר פון דער וועלט;
דיין דינסט האט דערוועגן
זיך דא איינגעשטעלט
דיך קשיות צו פרעגן,
ווי דערבארמיג דו ביסט,
צוויי זעהסטו איר שמארץ,
ווי דאס ביטערע הארץ
זי פאר דיר דא פארגיסט;
ווי גרויס איז דער שאדן—
א פרוכטבארער באדן
בלייבט לידיג און וויסט,
און צוויי וואסער-קוואלן
ווערן פארפאלן
אומנישט און אומזיסט;
נון האסטו דער אשה

צוויי ברינעמער פרישע
געגעבן—די בריסט;
צו וואס זיי איר טויגן,
אויב קינדער צו זויגן
קיין מילך פון זיי פליסט?

פנינה פון קינדער אלץ
טראכסטן אצונד?

חנה אוי, שייט נישט קיין זאלץ
מיר אויף דער וואינד?

דער נדר.

א, גרויסער גאָט,
זעה צו מיין פיין—
איך זאל צו שפאָט
און שאַנד נישט זיין;
די צרה זאל אזוי נישט קרייגקען!
און קאָנסטו מיר קיין זון נישט שיינקען,
פרוב, לפחות, מיר נאָר באַרגן
אויף א ווייל, פון היינט ביז מאָרגן;
איך וועל אים אויסטראָגן מיט זאָרגן
און מיט וועהטאָגן געווינען,
מיט מיין מוטער-מילך דערנערן
און באַוואַסן אים מיט טרערן;
שפעטער אים איבערגעגעבן,
זאל ער דיר נאָר איינציג דינען
אלע טעג פון זיין לעבן.
לאָז ער דיין
נויר זיין
און דעם קאָפּ נישט באַלן!
נון געטרוי
מיר, שוואַכער פרוי,
כ'וועל דעם נדר באַלן!

אני טוב לך מעשרה בנים.

אלקנה וואָס איז דאָ צווישן אייך געשעהן?
וואָס שטעהסטו, חנה, דאָ פון ווייטן
און ווילסט אָהער צום טיש נישט געהן?

איך שווער דיר דאָ—פאַרגאָס און ליסטן—
איך וועל אויף קינדער דיר נישט ביישן,
ווען האָט זי קינדער מיר אויך צען!

אייפערזוכט.

חנה ס'ברענט אין מיר א ווילדער צאָרן!
כ'ווער דערשטיקט פון אייפערזוכטו!
תמיד אין מיין אויג א דאָרן...
צרה מיינע, זיי פארפלוקט,
און פארבלייב אל דיינע יאָרן
א פאַרטריקנט בוים אָן פרוכט!

ויחשבה עלי לשכורה.

עלי וואָס איז עס, חנה, פאַר אַ תנועה,
שטעהן די ליפּן, קוים צעשפאלטן;
כ'האָב פון שטענדיג דיר געהאַלטן,
חנה, פאַר אַן אשה צנועה—
איצט זעהסטו מיר אויס באַזויפן,
שכור גאָר אין גאָטעס הויפן?

חנה ניין, מיין האַר, כ'האָב נישט געטרונקען,
אין געדאַנקען נאָר פאַרזונקען!
כ'האָב קיין וויין קיין רויט געגאָסן,
ס'האַרץ פאַר גאָט נאָר אויסגעגאָסן,
ס'ביסער האַרץ פול פיין, פאַרדראָסן,
אַנגסטן איבער אלע מאָסן.

עלי גאָט דער לעבעדיגער הערט,
ווער צו אים זיך ווענדט און קערט,
מעג עס שטיל זיין אָדער הויך—
ער דערהערט דיר אויך.
ר'וועט דערמאנען
שוין אלקנה'ן
מיט זיין פרומער חנה'ן.
געהט געבענשט פון דאָנען.

אל קנה זארג ניט, טאכטערל, דאריבער,
פרעה זיך ליבער
מיט דיין חלק,
איז דאך אויך שמשון הגבור
פון געבורט געווען הייליג,
נון דאך האט ער,
ווי א פאטער,
ס'פאלק פון פיינט באשיצט,
אפשר חור'ט עס זיך איבער
אויך מיט אונזער שמואל איצט,
און דאס קינד וואקסט אויס א גואל,
העלפער, ריכטער—שופט בישראל.

ח נ ה אויב און—איז אלץ פדאי.
כ א ר הלואי הלואי הלואי
ח נ ה איצט געה איך אין פריידן
מיין קינד ניי באקליידן—
כ'האב א העמדל אים געמאכט,
א גאנץ יאָר דערויף פארבראכט,
אפגעארבעט טאג ווי נאכט,
אויך א לידל צוגעטראכט...
כ א ר לאז אונז הערן דיין געזאנג.
ח נ ה איר פארשפאָרט מיך בעטן לאנג,
האלט מיך אונטער נאָר
אלע גלייך אין כאָר.

דאָס לידל פון העמדל.

כ א ר מוטער-ערד
אונז דערנענט
און באשערט,
וואָס ס'האָרץ באַגערט;
ארבעט הייט,
רינט דער שווייס
גלייך אין שוויס
פון מוטער ערד.
ח נ ה פול מיט קראַפט
גנעזאפט,
זי אונז שאַפט,

דאס ציטעריגע קינד.

אל קנה ליבע געסט,
טרינקט און עסט;
גאָט האָט אונז באַלוינט;
פונקט צוויי יאָר
חנה'ס בכור,
היינט מיט גליק אַנטוואוינט...

געסט אַווי זאָל גאָס געבן
און מערן דעם דור,
א צווייטן דערלעבן
איבער א יאָר,
און ווייטער—צו צוויילינג
א יאָר נאָך א יאָר,
צו צוויילינג, צו דריילינג,
א מחנה, א שאָר!

ח נ ה בין איך ווערט,
איז באַשערט,
הלואי פסדרו!
נאָר דערווייל
איך מיך אייל
אפּפּאַלן דעם נדר;
איך פארשפּראַך
דאָמאַלסט נאָך
אין מיין שטילער תפילה:
גאָט א זון
שיינקט מיר נון,
בריינג איך אים קיין שלה.
לאָז ער דיין
גזיר זיין
און דעם קאַפּ ניט גאַלן.
ווי ס'איז שווער
העלפט ניט מער,
כ'מוז דעם נדר צאָלן.

וואָס ס'האָרץ באַנערט—
ברויט און וויין,
קרויט און ליין,
קנויט צום שיין,
און האָלץ צום הערד;
גרעז פאַר פֿיך,
וואָל אויף טוך,
פעל אויף שיך,
און האָרן דעם הערט.

כ אָ ר מוטער ערד א. ז. וו.

ח נ ה קום, מיין ליבער מאַן,
נעם דעם שווערן יאָך
און אין אַקער שפּאַן
אויף אַ פולע וואָך;
שפּאַן, —נאָר וואָס מען טאָר,
אַקס מיט אייזל—נישט,
נאָר אַ גלייכע פּאַר,—
פלאים ניט געמישט.
און דאָס פעלד צעצאָקער,—
וועל איך זייהען ליין
פאַר אונזער בן-יקיר
אויף אַ העמדל פיין.

כ אָ ר מוטער ערד א. ז. וו.

ח נ ה מיטן זריעה-זאָק
פאַרנט פעסט פאַרשפּאַנט
אַרבעט אויך געשמאַק,
זייה פון פולער האַנט;
זייה נאָר, וואָס מען טאָר,
קרויט מיט קאָרן נישט,
גלייכע מינים נאָר,—
פלאים ניט געמישט.
זינט ס'געהט אויף די זון,
ביז ס'פאַרגעהט איר שיין,
זייה איך פאַר מיין זון
אויף אַ העמדל פיין.

כ אָ ר מוטער-ערד א. ז. וו.

ח נ ה פאַרטיג שוין דער זאָנג,
בויגט דעם שווערן קאָפּ—

שנייד איך מיט געזאַנג
גאַטעס ברכה אָם.
עק פעלד אָן אַ זייט,
פאה בלייבט אַ שטיק,
פאַר די אַרמע לייט
אויך אַ שטיקל גליק;
קערניג, פול מיט זאפט
שטעהט, מיין קינד, דיין ליין,
שטיינגלאַך פלאַקס מיט קראפט
אויף אַ העמדל פיין.

כ אָ ר

ח נ ה

שפרייט איך אויס מיין פלאַקס
אויף דער זון און באַק'ס,
נעם עס דאן צום ראָם,
קלאַפּ און באַרשט און קאָם,
לאָז דעם שכחה-גארב
על פֿי דין און מער;
יתום, נעם דיין ארב
און אלמנה, גר.
כ'קלאַפּ דאָס הארטע אָפּ,
פלעכט דעם פלאַקס אין צאָפּ
פאַר מיין קינד, מיין שיין,
אויף אַ העמדל פיין.

כ אָ ר

ח נ ה

מוטער-ערד א. ז. וו.
זיך איך מיר באַנאַכט
פאַר אַ ליכט פון וואַקס,
ציה מיר שטיל פאַרטראַכט
פאָדים פון מיין פלאַקס.
וואָס איז דער מענש גאָר?
אויך אַ פאָדים נאָר
אויפגעדרייהט אין פאַר,
ציהט זיך דור פון דור.
זיך איך מיר און שפּין,
דרייה אין שפינדל איין
גאָרן, זיידן-דיין
אויף אַ העמדל פיין.

כ אָ ר

ח נ ה

מוטער-ערד א. ז. וו.
ציה איך אָן די קייט
אויפן וועב-שטול גרייט;

לעז דאָס שיפל פלינק,
שיס אויף רעכט און לינק,
שטעהט אַ וועלט און וועבט
דורות-קייט אין שיש...
שיפל שוועבט, עס לעבט,
פלוצלונג-האלט! אַ ריס!
דורכזיכטיג און דין,
ס'וועט ווי שפינוועבט זיין
מצריש עכט מוטלין
אויף אַ העמדל פֿיין.

כ אַ ר מוטער-ערד א. ז. וו.
ח נ ה אויסגעבלייכט שוין גאָר,
לויטער, זילבער ווייס;
איך קיין מיה נישט שפּאַר
שטעפּ און שטעך מיט פלייס;
נייה נאָר, וואָס מע טאָר,
פלאַקס מיט וואָלנס-נישט,
פורע ליינען נאָר,
שעטנו נישט געמישט,
און פון יאָר צו יאָר,
נאָר געזונט צו זיין,
גיב איך דיר, מיין בכור,
אזא העמדל פֿיין.
כ אַ ר מוטער-ערד א. ז. וו.

אשרי ירא ה' ההולך בדרכיו.

אז וואויל דעם פרומען מאַן,
וואָס געהט אין גאָטעס באַן
און עסט פון האַנט אין מויל.
אז גוט איז דיר און וואויל.
אַ וויינשטאָק פרוכטבאר גרויס—
דיין פרוי אין ווינקל הויז;
און איילבערט-פלאנצן פריש—
די קינדערלאך ביים טיש.
אזוי טוט ער בענשן
גאָטספּאַרכטיגע מענשן
מיט נחת נישט ווייניגלאך
פון קינדער און אייניקלאך
אין עלטער גאָר וואויל
און פריד אויף ישראל.

מה ידידות (מזמור פ"ד).

ווי ליב און זיס
דיין וואוינונג אין,
אַ גאָט, ווי וואונדערבאַר!
אַ טאָג ווער וואוינט
דאָרט, איז באלוינט
שוין טויזנט מאָל מיט שכר.
מיין האַרץ, מיין גייסט
אַהין זיך רייסט.
איך גלוסט צו דיר און גאָר,
דער פויגל זוכט אויס
פאר זיך אַ הויז
אין גאָטעס הויף דערפאר;
די שוואלב איר נעסט
פלעכט אויס דאָרט פּעסט,
געזיכערט פון געפאַר;
און אויסגעפירט
איר יונג געפירט
אין שוץ פון דיין אלטאר.
אַהין, אַהין,
פארביינקט איך בין
און לעכץ, און גלוסט, און גאָר.
אהין! אהין!
און דאָרט געפין
איך טרייסט פון פֿיין און צער!
אהין! אהין!
מיט זעעל און זין,
מיין קיניג, גאָט און האַר!

שמחתי באומרים לי (מזמור קכב).

איך פרעה זיך, ווען מ'רופט אויס—
קומט געהן אין גאָטעס הויז.
ישראל—אלע שבטים—
פאַראייניגט דאָרטן גאָט אים.
געלויבט איז גאָט,
דער גוט און טריי,
דען זיין גענאד
שטעהט אייביג ביי.

כי אנו עמך.
(ווייל מיר זיינען דיין טריי פאלק,
און דו אונזער קיניג).

ווייל מיר זיינען דיינע קינדער,
און דו אונזער פאטער!
ווייל מיר זיינען דיינע קנעכט,
און דו אונזער האר;
ווייל מיר זיינען דיינע שאף,
אין דו אונזער הירט.
האר און קיניג,
הירט און פאטער,
און ניט ווייניג
אונז ליב האט ער;
אונזער פאטער,
אונזער גאט ער,
אונז ליב האט ער.

ה ל ל (מזמור קיח, סוף).

געבענשט איז דער,
וואס קומט אהער;
ברוך הבא בשם ה'.
געבענשט ארויס,
פון גאטעס הויז,
ברכנוכם מבית ה'.
ס'לייכט אויף אונז מיט פרייד און גליק
גאט דער גרויסער, שטארקער האר,
פינדט די אפפער צו מיט שטריק
צו די הערנער פון אלטאר.
ביזט מיין גאט, איך וועל דין לויבן,
ביזט מיין האר, איך וועל דין לויבן,
געלויבט איז גאט,
דער גוט און טריי,
דען זיין גענאד
שטעהט אייביג ביי.

ותעלה בפרים שלשה.

ח נ ה פון דיין קנעכט אלקנה
נעם צו א מתנה,

א קרבן דער בן יחיד.

ישימו קטורה באסף.

אהרנ'ס געזינד,
ריין פון זינד,
צו אים דינט;
גענענט זיין ברויט,
פינדט געשווינט
שאף און רינד,
שעכט און שינדט
ארץ די הויט;
ריין געשווינקט,
אפפער בריינגט,
דעמפט און שפריינקט
די דמים רויט;
הימל הויך
שטייגן לאז
זאנפטג רויך
צו זיין נאז.
ברענט און ברענט
חלב-פעט,
לויט געבאט,
שיקט צו גאט
א געבעט
מיטן פייער
פון מערכה;
פאטער טרייער!
שיק דיין ברכה;
טוי און רעגן
אויפן פעלד,
זיג דעם דעגן
פונם העלד,
פריד און זעגן
אין געצעלט.

בריינגען מיט כונה,
נאָט צו דער עבודה,
אַקסן דריי צום שעכטן,
וויין א לאגל עכטן,
מעל א מאָס צו פלעכטן
חלות, קרבן תודה.

ע ל י
דאָס געשענק
נעם איך צו,
איך געדענק,
דאָס האסטו
דאָ געוויינט
און געמיינט,
אז פארמאכט
בלייבט דיין טראכט
אייביג שוין, חלילה.
האָב איך, הי דו וויסט,
דיך געטרייסט
און געבענשט אַפילו...

ח נ ה
און דערפילט
איז דיין ברכה,
און דערצילט
מיין הצלחה;
איבער גילט
מיין הבטחה;
איך פארשפראך
דעמאָלט נאָך
אין מיין שטילער תפילה:
נאָט א זון
שינק מיר גון,
בריינג איך אים קיין שלה.
לאָז ער זיין
נזיר זיין
און קיינמאָל ניט גאָלן
זיינע האָר.
נעם מיין בכור, —
כזויל דעם נדר צאָלן.

ע ל י כה נים

כה נים עם קדושין!

ע ל י
נעמט צו דאָס קינד און גורט
אים אן אין כהונה-קליידער!
א נזיר פון געבורט
בלייבט ער ביי אונז פסדר.
כתונת בד קודש ילבש,
ומכנסי בד יהיו על בשרו,
ואבנט בד יחגור,
מצנפת בד יצנוף.
בגדי קודש הם;
ורחץ במים
את בשרו ולבשם.
דעם נייעם גאטט קנעכט
געהייליגט, געהויבן,
אויף לינקס און אויף רעכט
אויף אונטן און אויבן.

ח נ ה
מיין קינד! מיין שאַץ!
מיין נזיר!

ע ל י
אחימעץ,
ניט לאז איר,
אשה—נוהר!
ניט ווי ביז הער,
הייליג איז ער
פון דער מוטערס לייב.
בלייב
פון ווייטן, ווייב!

ח נ ה
אויב דאס איז גאטט ווילן,
דאָ מוז חנה שטילן
איר הארצנס געפילן.

ע ל י
דאס קינד רייס אויס
פון מוטערס שוים
מיט העלדן-מוט!

ח נ ה
ווי וועה עס טוט.

ע ל י
פארשטיק דאָס שמארץ
אויך ווען דאָס הארץ
געהט אָפּ מיט בלוט.

ח נ ה דארף איך זיך דערוועגן.
דיך א שאלה פרעגן?

ע ל י וועגן?..

ח נ ה גאטעס קנעכט איז ער געווארן,
אבער מיר דאך אויך ניט פרעמד,
נון פאר וואס זאל ער ניט טארן
טראָגן אויף זיין לייב דאס העמד,
א זכרון
פון זיין מוטער!
כהן, הייליגער און גוטער,
וועסט דערפילן מיין בקשה?

ע ל י יא, נישקשה,
מותר!

ח נ ה כ'דאנק דיר, גאט,
זאר דיין גענאָד!

ותתפלל חנה (שמואל א. ב.)

מיין הארץ מיט גאט זיך פרעהט.
מיין שטראל מיט גאט ער שיינט.
דאָס מויל געעפנט ברייט,
שפאט איך אויס מיינע פיינט.
גאט, הייליגער, גערעכטער,
דער האַר פון זין און טאט,
דעם גבור'ס בויגן ברעכט ער
און קרעפטיגט דעם, וואָס מאַט;
דער זאטער קים זיין ברויט פארדינט,
דער הונגעריגער עסט צו זאט;
ביז די עקרה—זיבן געווינט,
בלייבט קינדערלאז, ווער פיל געהאט.
גאָט מאַכט לעבן, גאָט מאַכט שטארבן,
גאט מאכט ארים, גאט מאכט רייך,
לאזט די עלנטע ניט דארבן,
זעצט מיט וואויל-געבארענע גלייך,
לאזט זיי ערן-שטולן ארבן.
גאט געהערט
גאָר די ערד,
ער פארהיט

דעם צדיק'ס טריט;
און פארשמאכט
אין פינסטערער נאכט
בלייבט דער רשע סוף כל סוף;
גאט פארמיידט ניט לוינ און שטראָף.
כח רויהער
האט קיין דויער,
גייסט נאר שאפט
דעם מענשן קראפט.

חורבן שלה.

(קרנ-ליר)

כ א ר

פליה מיין פייל
גלאט און שארף,
שוועב און אייל,
וואו מען דארף;
טרעף אין ציל—
שונא'ס קאפ,
ווי איך וויל,
מיט איין קלאפ.
שוועב און לויף,
גיך און גוט,
שפור, זוף
שונא'ס בלוט.
פלייש און לייב
פרעס אים אָפּ
און פארטרייב
מיט איין קלאפ.
שלייף און פייל
מעסער שארף,
שטיין און קויל
שליידער, ווארף;
קייל און פייל
אויף און אָפּ
שונא'ס חיל
מיט איין קלאפ.

נקיון שנים.

ע ל י

ווי שווער די צייט,
אז איר, גאטס לייט,
ציהט אויך אין שטרייט
געשטרעקט דעם אָרם.

כ ה נ י מ

די גאנצע וועלט
ציהט אָפּ אין פעלד,
און גאטס געצעלט

בלייבט לידיג, ארים.
און ריין די ציין
ביי דיין געמיין,
דרום לאז אונז געהן
עם כל הנערים...

ע ל י

רעכט.
טרעגט אויך דעם עול
צוגלייך מיט קהל,
נאר ס'לעצטע מאָל
בענשט אָפּ אין כאָר.

יענך ה' ביום צרה. (מזמור כ')

כ א ר

העלפט דיר גאט אין איינגער צייט,
יעקב'ס האַר דין שטארקט אין שטרייט,
שיקט דיר הילף פון הייליג ארט,
שטיצט און שירמט דין פון דאר-
ער דערמאנט דיינע מתנות,
דיינע סעטע בראנד-קרפנות,
גיט דיר נאר דיין הארצנס ווילן,
ראט באגער דיר צו דערפילן.
וועלן מיר מיט גאטס הילף זינגען
אין זיין נאָמען פאָנען שווינגען.
פאלן זיי, די פיינט, אנידער,
און מיר שטעהען פעסט שוין ווידער.
געהט אין שטרייט מיט פרייען מוט,
גאָטעס הילף אונז וואונדער טוט,
אויף דיין סאָלק דיין ברכה רוהט.

להביאכם מראשית כל מנחתי

(ש"א, ב)

ח פ נ י

ווייניגער לייט—
בעסער די סעודה.
היינט, ברודער פנחס,
איז אונזער צייט,
אפרים און יהודה
בריינגען אונז מנחות,
אפפער גאר פעט
עסן צו זעט;
הוץ אונז ניטא מיין
קיין קייער, קיין ציין,

מיר ביידע אליין
 חלות געראטענע,
 אויף בוימאיייל געקנאטענע,
 גלייך פון גאטס פורם,
 וויינען ווארהאפטגע,
 פרוכטן גאר זאפטגע,
 ערשטע בכורים;
 פיסעלאך, בעקעלאך,
 פעטינקע עקעלאך—
 הייליגע בכורות;
 בריסטעלאך, מעגעלאך,
 טריף-געווייזן, נעגעלאך,
 בשמים פון קטורת.

גבורים לשמות יין.

א ל ד ד שפור, זויף
 גיך און גוט,
 פול די קויף
 טרויבן-בלוט;
 שלאגט דער וויין
 דיר אריין
 גלייך אין קאפ
 מיט איין קלאפ.
 ח פ נ י וואו געהט עס א העלד?
 א ל ד ד שטרייטן אין פעלד.
 ח פ נ י גאר אן געווער?
 א ל ד ד דארף ניט מער...
 בין א גבור
 טרינקען וויין,
 דארף דאריבער
 קיין פלי-זין.
 ח פ נ י און ווער איז דער?
 א ל ד ד אויך א טרינקער
 גאר א פלינקער
 און אויף וויין א ברויסער קענער.
 ח פ נ י און יענע נקבות?

א ל ד ד פרויען און מענער,
 ווילן דא ווערן
 נשים הצובאות.
 ח פ נ י אזעלכענע טובות
 טוען מיר גערן.
 אלדד ומידד עדה, צלה,
 שויבן שטילע,
 אייערע ברויטגעבער פארגעסט,
 בלייבט אין שלה
 גלייך מיט פילע
 אייער גלייכן אויף גאטס קעסט.

חפני ופנחס גרייט אפילו
 לכתחלה
 כבוד פאר אייך, ליבע געסט.

א ל ע חלות געראטענע,
 אויף בוימאיייל געקנאטענע,
 גלייך פון גאטס פורם;
 וויינען ווארהאפטגע,
 פרוכטן גאר זאפטגע,
 ערשטע בכורים;
 פיסעלאך, בעקעלאך,
 פעטינקע עקעלאך—
 הייליגע בכורות;
 בריסטעלאך, מעגעלאך,
 טריף-געווייזן, נעגעלאך,
 בשמים פון קטורת.

א ל ע נון פארגעסן
 אלע זארגן,
 זויפן, פרעסן,
 שטארבן מארגן...

חפני ופנחס ליבע לייט,
 דער וועג איז ווייט.

אלדד ומידד יא, שוין צייט
 צו געהן אין שטרייט,
 געזונט מיר זייט,
 נאר זעהט, פארשפרייט
 אויף זיי די פליגל.

פ נ ח ס פאר זיי שוין גרייט
דאָס שלייער-קלייד
מיט בלאנקע שפיגל.

נשים הצובאות.

פאלן שטראלן אויף די שפיגל.
טאנצן קראנצן מיר אין עגול,
זינגען, שפרינגען בערג און היגל,
ווי די בעק און יונגע ציגל.
אָבער ווידער היינט, ווי נעכטן,
זינגט אים לידער דעם גערעכטן;
אָבער ווידער היינט, ווי נעכטן,
נעמט זיך ערן-קרוינען פלעכטן,
לויטער שטראלן, גינגאלד עכטן;
צייט דעם קרבן-תמיד שעכטן.

ש מ ו א ל אויב דאָס איז גאט געדינט,
היינט וואס זאל הייסן זינד?
און ער, דאס אלטע קינד,
איז טאפל בלינד.
זיין אויג ניט זעהט,
ווי שווערער חטא
ווערט דא געשווינד
אזוי פארגלעט
מיט בלוט און פעט
פון שאָף און רינד.

א ל ב נ י.

ע ל י כ ה נ י מ!!!
מען הערט קיין שטים.
כהנים!!!
ה' אלהים!
ליידיג, לויז
איז גאטעס הויז;
אוועק די פראכט
פון משכן שלה,
קיין וואכט
ביי נאכט
אפילו...
כהנים!!!

חפני ופנחס דיינע זין און קנעכט,
סאָסער געטרייער,
מאכן דאָ צורעכט
אויף ביי נאכט דאס פייער.

ע ל י איך קוק אלץ צום מזבח—
און עס קרענצלט ניט דער רויך,
פון קרבן תמיד, ווי סאָג טעגליך...
גאָט, מיין גאָט! איז עס דען מעגליך?
האָט מען אים געבראכט
היינט צו דער צייט?

חפני ופנחס עס איז צו נאכט
נאָך איצט היינט ווייט.

ע ל י קינדערלאך, ניט נעט
פון אייער זייט,
איך האָב פון לייט
געהערט, מע רעדט
אויף אייך סכנות:
איר עסט די פליישן פון קרבנות,
איידער נאָך געדעמפט דאָס פעט!
ווען איינער טוט דעם אנדערן א שאָדן,
קאָן יענער אים לפחות לצדן
צום געריכט ביים דין;
אָבער ווען ער האָט
געזינדיגט קעגן גאָט—
ווער זאָל דאן זיין שופט זיין?...

חפני ופנחס (זיי געזען אוועק מיט פֿעס)

ע ל י כ'האָב זיי מיט מיין שטראָף פארטריבן
און אליין געבליבן.

החפץ לה' בעולות.

ש מ ו א ל ניין, זיידע, ניין,
ניט גאנץ אליין...

ע ל י שמואל, מיין ליב קינד,
קום אהער געשווינד,
פיר מיך צום מזבח,
עס געפעלט מיר ניט דער ריח!
לאמיך אנטאפן מיט מיינע הענט,

אויב דער קרבן איז פארברענט.
האט מען היינט גענעהנט
באצייטנס גאטעס ברויט?

ש מ ו א ל איז עס ווירקליך אזוי ווייט?
דארף דען גאט געניסן
פלייש פון שאף און לעמער?
און דוקא דאס באגיסן
מיט וויינען גאנצע עמער?

ע ל י אוי, מיין קינד, וואס רעדסטו?
שוין זשע, טרעסט דו
אויך אויף שלעכטע וועגן?
הויבסט זיך אן דערוועגן
צו-פיל קשיות פרעגן!

ש מ ו א ל איך ווארט מיט דרך ארץ
אויף דיינעם א תירוק.

ע ל י האסט גאר נישט צו האפן,
פון מיין מויל אויף קיין באשיידו
גאט זאל דיר נישט שטראפן
נאר פאר דיינע רייד!
געה שוין בעסער שלאפן
און שלאף געזונטערהייט...
קינדער—צוויי בורים,
פארשווערן די כהונה.
נאך מער יסורים
פון שמואל'ס דבורים...
ער חקירה'ט משונה
און ברעכט די אמונה...
דא הויב איך אן ציטערן—
שווער איז גאט'ס שטראף—
אין געוויין טו איך ביטערן,
ס'שרעקט מיך דער סוף...
ווער וועט ערשט פיטערן
די הייליגע שאף?

ב-ת-ק-ל שמואל! שמואל!

ש מ ו א ל גאט, איז דען אין דער וויילע
שוין א תשובה אויף מיין שאלה?

(צו עלי'ן) כ'האב געהערט אין שלאף דיין קול,
האסט מיך גערופן צוויי מאל!

ע ל י ס'האט זיך דיר געדוכט אין חלום.
געה, מיין קינד און שלאף בשלום.

ב-ת-ק-ל שמואל! שמואל!

ע ל י פון הימל א שטים—
און רעדט איצט צו אים!
נישט לאנג האט ער מיך אזוי שטארק
אויפגערעגט
און חוצפה'דיג קשיות מיך ווילדע
געפרעגט,
און גאט זיך אין ווארזעהונג צו אים
אנטפלעקט!
נון, זאל ער דערפילן זיין הייליגן ווילן.

געקרוינט צום נביא.

(וקרא זה אל זה ואמר קדוש)

מלאכים-כאָר הייליגו הייליגו הייליגו גאָט דער הער

פון הימלס מיליטער,

גאר די וועלט פארפילט זיין עהר!

מולות און שטערן

זיך אייביג באוועגן

אין זייערע סטערן

און פארשן און פרעגן

אויף וועגן און שטעגן...

איה מסום כבודו.

פארוואלקנט דער שטערן

ביים הימל פון קלערן;

דא רופט ער מיט טרערן,

און טראפנדלאך פרעגן

פון רוישנדן רעגן;

איה מקום כבודו.

הייליגו הייליג הייליגו גאט דער הער

פון הימלס מיליטער,

גאר די וועלט פארפילט זיין עהר!

דער שטורם דער פרייער,

זיין דינער געטרייער,

פליט שנעל אומגעהייער

געווייטער אנטקעגן;

און בליצן העל פלאמען,

און דונערן קנאלן,

צעזעצן די ראמן

פון שפיגלענדע ימ'ען,

און שוימיגע קאמן

פון מעכטיגע וואלן

מיט צארן באפאלן

דעם זאמד אויף די ברעגן,

און אָפּגרונטן שאלן

דעם ענטפער אנטקעגן.

ברוך כבוד ה' ממקומו.

הייליגו הייליגו הייליגו גאט דער הער

פון הימלס מיליטער

גאר די וועלט פארפילט זיין עהר!

ש ר ף

בארירט דיין מויל

האָט גאטעס קויל

און דיין געמיט

הייס אנגעגליהט,

געקרוינט צום נביא דין דערמיט!

איצונד גאָטס נייער,

דינער טרייער,

הויב אויף די טריט

און געה אין גאָטעס וועלט דער פרייער,

און ווער ניט מיד,

און פונקען שיט,

ווי בערג, ווי פייער-שפייער;

און מיט זיך טראָג

גאָטס ווארט, זיין זאָג,

וואס קאָכט און זידט,

און ברענט, און בריהט,

און פלאקערט אומגעהייער.

געוועלטליג גאנץ

אויף וועלט און מענש;

רייס אויס און פלאנץ,

און שעלט, און בענש.

פאראייניג, טייל.

פארוואונד און הייל,

און זאלב מיט אייל,

און טרייסט די זעעל;

אין הארצנס קאמערן

שלאָג מיט האַמערן,

ווי דער שמיד

זיין שטאָל געגליהט,

און לייטער גייסטער,

ווי דער מייסטער

זילבער ציהט

און גינגאָלד טייער

פון געשמעלץ און טיגל-פייער!

מלאכים-כאָר הייליגו הייליגו הייליגו גאָט דער הער

פון הימלס מיליטער

גאר די וועלט פארפילט זיין עהר!

אהרנס קינדער—
 גאר קצבים, שינדער,
 נאר מע קוילעט, שעכט
 פעטע שאף און רינדער:
 ניט דאס פאלק, נאר זיך געפיטערט רעכט,
 און מיין געבאט
 געמאכט צו שפאט.
 דערום זאגט גאט:
 אויס
 מיט עלי'ם הויז!
 אן אנדערן וועל איך באשטימען
 זיין שטול צו ארבן...
 און דאס וועט זיין דער סימן—
 חפני, פנחס שטארבן
 ביידע אין איין טאג...

ע ל י זאג נאר ווייטער, זאג,
 ווער וועט עס מיין שטעל פארנעמען?

ש מ ו א ל כ'וויס ניט אנצורופן וועמען;
 ניט געהערט קיין נעמען.

ע ל י נאר דו איינער, ווייטער קיינער,
 בלייבסט נאך מיינע אלטע ביינער;
 וועסט ווי איך ניט גרייזן
 און דעם פאלק שוין ווייזן.
 ווי צו געהן אין וועג אין רעכטן,
 קיין קרבנות מער ניט שעכטן,—
 איך געדיינק די רייד פון נעכטן!

ש מ ו א ל הייליגער זיידע!
 געקומען די זקני העדה!

ע ל י זייט באגריסט איר, ליבע לייט,
 זאגט, וואס הערט זיך ניס פון שטרייט?

ז ק נ י מ ווידער גאטט צארן
 אויף אונז אויסגעגאסן,
 ווידער געווארן
 פון פלשתים באשאסן
 אין שלאכט גאנץ צעטראטן...
 האבן זיך אלע באראטן
 און אלע באשלאסן

כהן ונביא.

(מה דבר ה')

ע ל י אכט און ניינציג יאָר געווען פארטרויט
 אין גאָטעס הויז,
 און איצט, אַ רגע פארן טויט,
 איז אלץ שוין אויס;
 און ווי אַ בעטלער שטרעקט די האַנט
 נאָך ברויט,
 שטעה איך איצט פאר דיר און בעט!
 מיין קינד, מיין נביא!
 שענק מיר אַ נדבה,—
 וואָס האָט גאָט מיט דיר גערעדט?

ש מ ו א ל גערן וואלט איך עס פארשווייגן...
 ארער אפשר ליבער לייגן,
 ווייל דיין פרידן איז מיר טייער.
 ברענט אבער גאטט ווארט
 ביי מיר אינווייניג דארט,
 ווי אַ העליש פייער,
 און פלאַקערט גאר אַ גרויל
 דורך טיר און טויער מויל
 מיט אימפעט אומגעהייער.

ע ל י רייד, איך הער,
 און מעג עס זיין ווי שווער...

ש מ ו א ל אזוי האט גאט געזאגט:
 אין מצרים נאך ביי פרעה'ן
 האב איך אויסדערווייהלט דיין פאטער
 אהרן

מיט זיין געזינד;
 ניט צו הערשער, ניט צו הארן,
 נאָר צו ווערטער, מיין געבאט צו היטן
 און זיך פלאגן אין געניטן
 דינען ביי ישראל, מיין ליב קינד.
 האט אבער דאס כהנ'שע געשלעכט
 אלץ פארקערט, פארביטן
 און מיין הייליגטום פארשוועכט:

צו נעמען דעם הייליגן ארון
אין פעלד צו די שארן,
זאל גאט אליין היינט
פאראויסגעהן אין שטרייט,
באזיגן די פיינט,
ווי פיל מאל פארצייטן...

ע ל י
קומט איר איצט מיין עצה פרעגן,
אדער ווארט פון מיר אויף זעגן?
א, פארבארגן שוין גאטס וועגן
פון מיר ווייט...
פרעגט די יונגע לייט:
איצט איז זייער צייט.

ש מ ו א ל
אזוי האט גאט געזאגט:
מיין וואָרט וואָס גיט
אין שטיין געקריצט
און טיף באהאלטן
אינם קאלטן
גאלד געפאסטן
שווערן קאסטן.
ווען דאָס הארץ אליין
איז קאלט און הארט ווי שטיין?
אויסרייסן דארף מען אין גאנצן
די פארוועלסקע, פוילע פלאנצן,
און א דור אויף ס'ניי
דערציהען פריש און פריי,
און זאל גאטס וויסן
גיסן, פליסן
איבער אלע פיר וועלט-עקן,
ווי וואסער דעם ים באדעקן.
דאן וועט אונז קיין שונא שרעקן.
כח רויהער
האָט קיין דויער,
גייסט נאָר שאפט
דעם מענטשן קראפט.

אלטער פהן דיין געשפרעך
מאכט דאס פאלק צו שפאט.
און באגעהסט א שווער פארברעך
קעגן לייט און גאט...

וויזל בנסוע הארון.

חפני ופנחס ויהי בנסוע הארון,
ויאמר משה:
קומה ה' ויפוצו אויביו,
וינוסו משנאיך מפניך...
כהניך ילבושו צדק,
וחסידיך ירננו.

ש מ ו א ל
געהט געוועטערהייט
נאך אייערע פארלאנגען
אין גערעכטיגקייט געקליידט,
די פהנים שווער באהאנגען
מיטן שטיין דארט גרייט,
געשפאנט אין לאנגע שטאנגען.
אונזער וועג ויך ווייט צעשיידט.
און ווערן זאל אויף ס'ניי פארזייעט
און באוואסערט פריש דאָס פעלד,—
וועט אויסוואקסן א פאלק, א העלד;
און זאָל גאָטס וויסן
גיסן-פליסן
איבער אלע פיר וועלט-עקן,
ווי וואסער דעם ים באדעקן,
דאן וועט אונז קיין פיינט נישט שרעקן!
כח רויהער
האָט קיין דויער,
גייסט נאָר שאפט
דעם מענטשן קראפט.

די בשורה אנואגן
פון חורבן פון הארבן.
פון ביטערן שפּאָרן.
אנב געגלסט
אליין דא צו שטארבן,
אויף הייליגן באָדן;

ע ל י און די פּהנים?

פ ל י ט כ'קאָן ניט קיינעם;
קאָן דיר זאָגן
נאָר צוויי נעמען:

ע ל י וועמען?

פ ל י ט חפני ופּנחס געפאלן דערשלאגן.

ע ל י מיינע צוויי קינדער!...

אַרימע זינדער,
זאָל גאָס אייך פארבעבן,
אין הימל צונעמען,
און זאָל אייער אומוירדיג לעבן
דעם הייליגן טויט ניט פארשעמען.
און וואו איז דער ארון?...
דאָס ווארט אויף די לעפּצן פארפראָן!
פאַרוויסט איז אין שלה דאָס הייליג
געצעלט,
וואו גאָס האָט ביי מענשן גערוהט אויף
דער וועלט;

געפאנגען זיין מאַכט,
ביים שונא—ליין פראַכט..
פון שווערד זיינע העלדן דערשלאָגן..
און וויסטע אלמנות נאר קלאָגן;
בחורים פון פייער צעטרעסן,
און בתולות אויף אייביג פארוועסן...

ש מ א ל אזוי האָט גאס געזאגט אצונד:
איך טרייסט מיין פאלק און הייל זיין
וואונד

און שליס מיט אים א נייעם בונד,
ניט מיט דונערן און בליצן
וועל איך אים די תורה געבן,—
אין הארצן זי אים אריינקריצן.

על'ים טויט.

ע ל י ווידער פארגאסן גאטס צאָרן?

אדער דער הייליגער ארון
דאס מאל געוויזן אַ נס?
פינטערע עלטערע יארן!
עלי פארגליווערט, פארפראָרען,
לעבעדיגערהייט שוין א מת!
זאָג, מיין קינד, אָפּן,
וואָס האָט דאָרט געטרעפּן?

פ ל י ט איך בין פון מחנה אנטלאָפּן...

ע ל י אנטלאָפּן פון פעלדן?
פארלאָזן דעם קריג!
און שטרייטן אַ העלד
ביז טויט אדער זיג
האט מוט דיר פארפעלט?
דו, נישטיגע פליג
טויט אָדער רויט...

פ ל י ט הייליגער זיידען
איך האָב עס באַנערט,—
קיינס פון די ביידע
איז מיר ניט באַשערט:
געשטריטן אין עדה
מוטיג און פלייסיג;
טויזנטער דרייסיג
געפאלן פון שווערד;
פיל נאָך פארטריבן
ביי פלשתיים אין גלות
איינער געבליבן
פון אלע חילות...
איך, שוין געטרעפּן
פון פייל דא אין ברוסט,—
בין איך געלאָפּן..
ס'האט מיך געטרעפּן..
כ'האָב דאך געמוזט

אין לייב און לעבן ארייננוועבן
און זאל גאטס וויסן
גיסן-פליסן
איבער אלע פיר וועלט-עקן.
ווי וואסער דעם ים באדעקן!
דאן וועט אונז קיין פיינט נישט שרעקן...
כח רויהער
האט קיין דויער;
גייסט נאר שאפט
דעם מענטשן קראפט.

ע ל י
דא—א ליד פון טרויער;
דארט—א העלד-געזאנג...
קיין ווארט פארנעמט מיין אויער,
דערקאנט זיין שטים און קלאנג...
שמואל, ווי מאוים
דיין נבואה איז מקוים!
קום, מיין קינד און ארם
מיין ארט און שטעל...
אויסגעדראשן שוין דער גארם
פונם אלטן עלי.
ווען צעשפאלטן איז די פלי,
נאר געזונט איז נאך דער קערן,
טרעט נישט אפ פון מיינע לערן.
הייליג איז דער זאמען
נעם און זייה אין גאטעס נאמען;
פליהען וועט ער גאר א פלא—
פארבן רייכע, פלומען העלע,
און שנייד מיט פרייד-געזאנגן
א שפע—פולן גארם...
נאר בעפאר איך שטארב
זאג מיר שארף און הארב:
וואס איז געווארן
פון הייליגן ארון?

ש מ ו א ל
געפאנגען
געגאנגען.

ע ל י
גאט, געם צו מיין זעעלע!

אין פארעם ארבעט
אין פארעם ארבעט
אין פארעם ארבעט

צענטראלע יידישע ביבליאטעק
אין פרעסע אויפן

קאטערינאסלאווער פארלאג „וויסנשאפט“.

ס'איז ארויס פון דרוק:

ר' מרדכי' לע. משלים.

כהן ונביא.

פרץ מארקיש. פוסט און פאס

יהודה נאואקאווסקי. אנראר-פראגע.

מלחמה און שלום.

א. פושקין. יעווגעני אנעגין (איבערזעצט פון א. י. גראדזענסקי)

* * * ווינטער (לידער-זאמלונג)

ש. ראָסין. באַבע מעשות.

פראָפ. מ. באַגדאָנאָוו. אָט אזוי לעבט מען אויף דער וויי-
סער וועלט! (א דערזעהלונג פון אן
אלטע מויד) איבערז. פון א. שטראַשון.

ס'דרוקן זיך און וועלן אין גיכן ערשיינען:

פ. היילפערין. יידישע גראמאטיק.

י. דווארקיין. צייל און גלויב (אנפאנג אריפמעטיק).

כרעסטאמאטיע

адресь книгоиздательства: Екатеринославское книгоиздательство „НАУКА“.

Екатеринославъ, Воскресенская 15. тел. 9-51.